



ת"פ 17231/06/16 - מדינת ישראל נגד ש.ש. (עציר) - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

06 יולי 2017

ת"פ 17231-06-16 מדינת ישראל נ' ש' (עציר)

בפני כב' הסגנית נשיאה ד"ר נגה שמואל-מאיר

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד גלית זימרון ועו"ד ענת גוש חלב - נוכחות

נגד

ש.ש. (עציר) - נוכח - הובא באמצעות הליווי

ע"י ב"כ עו"ד איתי שוחט - נוכח

המאשימה

הנאשם

גזר דין

א. רקע עובדתי

1. הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בכתב אישום מתוקן המגולל מסכת ארוכה של עבירות אלימות - מילולית, פיזית וכנגד רכוש - אשר בוצעו על ידו כלפי רעייתו (להלן: "המתלוננת") ובתו הקטינה (להלן: "הקטינה", "הבת"), כמפורט להלן:
 - מזה יומיים עובר ליום 06.06.2016, במהלך כל שעות הלילה, נהג הנאשם לדפוק על דלת חדרה של המתלוננת והקטינה, לצעוק ולגדף את המתלוננת, ולא הניח לשתיים לישון.
 - ביום 06.06.2016, בשעה 10:00 או בסמוך לכך, על רקע חשדו של הנאשם כי המתלוננת מנהלת קשר רומנטי עם אחר, ניטש בין השניים ויכוח. בנסיבות אלה, שוחח הנאשם עם המתלוננת במרפסת הדירה ובנוכחות הקטינה. במהלך השיחה, שפך הנאשם לעברה של המתלוננת קפה רותח מתוך כוס שהחזיק בידו, ופגע בבגדיה. כמו כן, הנאשם הטיח את הכוס על הארץ וניפץ אותה. בהמשך, הנאשם איים על הקטינה, באומרו: "אני ארצח אותך ואת אמא שלך".
 - ביום 05.06.2017, במהלך ויכוח שהתפתח ביניהם, איים הנאשם על המתלוננת באומרו: "אני אשורף אותך".
 - ביום 03.06.2017, על רקע חשדו של הנאשם כי המתלוננת מנהלת קשר עם אחר, הרים הנאשם מהשולחן שעון מעורר וקערת זכוכית, הטיח אותם ברצפה וגרם לניפוצם. בהמשך, ניסה הנאשם לתקוף את המתלוננת, בכך שהשליך לעברה כיסא מתכת. אולם, המתלוננת זזה ועל כן הכיסא לא פגע בה. עוד ובהמשך, הנאשם תקף את המתלוננת, בכך שהכה בידה השמאלית באמצעות ידיו, ודחף אותה. כתוצאה מכך, נגרם למתלוננת כאב ביד.
 - כשבועיים עד שלושה שבועות עובר ליום 06.06.2016, הנאשם תקף את המתלוננת במהלך שיחה עימה, בכך שהכה עם יד מאוגרפת בשפתה התחתונה. כתוצאה מכך, נגרמה למתלוננת חבלה של ממש בדמות חתך ושטף דם בשפה התחתונה ודימום מהשיניים.



- כחצי שנה עובר ליום 06.06.2016, במהלך דצמבר 2015, תקף הנאשם את המתלוננת, בכך שהכה בכתפה באמצעות אגרופו. כתוצאה מכך, נגרמה למתלוננת חבלה של ממש בדמות סימנים כחולים בכתף.
 - כחודש עובר ליום 06.06.2016, תקף הנאשם את המתלוננת, בכך שהשליך לעברה קערת זכוכית. הקערה התנפצה על הארץ, ונתזי הזכוכית פגעו ברגלה של המתלוננת. כתוצאה מכך, נגרמה למתלוננת חבלה של ממש בדמות חתך מדמם ברגל ימין.
 - כחודש עובר ליום 06.06.2017, תקף הנאשם את המתלוננת בזמן שהאחרונה ישנה, בכך שהשליך לעבר גופה מגבת ופרי. כתוצאה מהאמור, ועל רקע חששה מפני הנאשם, החלה המתלוננת לנעול את דלת חדרה.
 - כשנה עובר ליום 06.06.2016, איים הנאשם מספר פעמים על המתלוננת ובתו, באומרו: "אני אשרוף אותך ואת אימא שלך". כמו כן, הנאשם הרים כיסא לעבר המתלוננת ובתו, בכוונה להפחידן ולהקניטן.
 - כחצי שנה עובר ליום 06.06.2016, הנאשם השליך ארצה קערות זכוכית שולחן סלון [כך בכתב האישום המתוקן] וכוסות, ושבר אותם.
 - כשלוש שנים וחצי עובר למתואר לעיל, תקף הנאשם את בתו, בכך שאחז בה והטיחה אל הקיר.
2. בגין אלה, ועל יסוד הודאתו כאמור, הורשע הנאשם בריבוי עבירות של **איומים**, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); שתי עבירות של **היזק לרכוש במזיד**, לפי סעיף 452 לחוק העונשין; שתי עבירות של **תקיפה סתם של בן זוג**, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין; עבירה אחת של **תקיפה סתם של קטין על ידי אחראי**, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין; ושתי עבירות של **תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבן זוג**, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין.
3. הצדדים לא הגיעו להסדר בעניין העונש, אך הוסכם כי הנאשם יופנה לשירות המבחן, תוך שהמאשימה הצהירה כי עמדתה בתיק זה הינה למאסר בפועל.
4. בעניינו של הנאשם הוגשו שני תסקירים, שבהם עומד שירות המבחן על רקעו המשפחתי של הנאשם, נסיבות חייו, מצבו הבריאותי, יחסו לעבירות שבמוקד כתב האישום, ההליך הטיפולי שבו השתתף, ועוד. מטעמים של צנעת הפרט לא אעלה עלי גזר דין זה את כל המפורט בתסקירים אלה, לבד מלציין כי במסגרת הליך המעצר שולב הנאשם בטיפול במסגרת "דיאלוג מחדש", הכוללת טיפול פרטני וקבוצתי. מגורמי הטיפול במקום, נמסר כי לצד המוטיבציה שהביע והרצון לרכוש כלים להתמודדות עם מצבי תסכול, בלטו בהתנהגותו של הנאשם מאפיינים של קושי במודעות עצמית בכל הקשור להתנהלותו הכללית בעתות כעס, שימוש במנגנון סחיטה רגשית על מנת לקבל הקלות מהצוות, מאפיינים ילדיים [כך במקור] והתגוננות. כמו כן, התגלתה בעיה באמינותו של הנאשם, עת מסר לצוות הטיפולי כי הוא יוצא לבדיקות רפואיות, אך ניצל את יציאותיו אלה כדי להיפגש עם המתלוננת. עוד נמסר, כי הנאשם נהג באימפולסיביות כלפי הגברים האחרים שנטלו חלק בטיפול, הרבה לריב עימם ותאר קשיים נפשיים בשל מצבו. לנוכח אלה, גורמי הטיפול התרשמו כי הנאשם מתקשה לעמוד בפני גבולות שמוצבים מצד אנשי הצוות ומתקשה בוויסות רגשי.
- לבסוף, גורמי הטיפול התרשמו כי לנאשם יש רצון לשנות את דפוסי התנהגותו וכי ישנה התקדמות מזערית במצבו מאז החל את הטיפול. לדבריהם, הנאשם הצליח לשפר התנהגויות מסוימות, פיתח מודעות ראשונית לדפוסיו האלימים, וניכר בו הרצון לפתח יחסים מיטיבים עם המתלוננת ובנותיו. יחד עם זאת, גורמי הטיפול התרשמו גם מכך שלאורך הטיפול לא ניתן היה לזהות תובנות חדשות אצל הנאשם, כי ניכרה אצלו נטייה למזער החלקים הקשים באישיותו, קושי בקבלת



ביקורת, חוסר אמון, קושי בקבלת אחריות על מעשיו וקושי לראות את האחר. כן נמסר כי הנאשם נהג להגיב ממקום קורבני, היה שקוע בריכוז עצמי והתנהג באופן ילדי.

אשר ליחס של הנאשם לעבירות שבהן הורשע, הלה שלל בפני שירות המבחן אלימות מתמשכת כלפי המתלוננת, ומסר כי בתקופה שקדמה למעצרו היו בינו לבין האחרונה מתחים רבים ומריבות שכללו אלימות מילולית וצעקות. וכך, הנאשם שלל כל פגיעה פיזית במתלוננת או בבתו, וטען כי המתלוננת מסרה תיאור אשר אינו תואם את המציאות ואת התנהגותו כלפיה. בשים לב לאלה, התרשם השירות כי הנאשם אינו מקבל אחריות על המעשים המיוחסים לו בכתב האישום המתוקן. בנוסף, ולאור התרשמותם של גורמי הטיפול במרכז "דיאלוג מחודש", העריך שירות המבחן כי לנאשם קושי להפעיל גבולות פנימיים להתנהגותו וקושי לעמוד בפני גבולות שמוצבים לו.

בהמשך, ולאחר ששקל את מכלול השיקולים הרלוונטיים, העריך שירות המבחן כי מהנאשם נשקף סיכון להישנות התנהגות דומה בעתיד.

לבסוף, בשים לב לאמור לעיל וליתר הנתונים והשיקולים שפורטו בתסקירים, שירות המבחן סבר כי על מנת לחדד את האחריות של הנאשם למעשיו ולצמצם את הסיכון המוערך הימנו, יש מקום לשקול ענישה לצד שיקום. אשר על כן, בא שירות המבחן בהמלצה להשית על הנאשם ענישה צופה פני עתיד בדמות מאסר קצר כמניין ימי המעצר, מאסר על תנאי, קנס וצו מבחן.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

5. בא כוח המאשימה עמד על חומרת מעשיו של הנאשם, והפנה לכך שמעשים אלו נמשכו במשך כשלוש שנים וחצי. כמו כן, נטען כי בהתאם לפסיקתו של בית המשפט העליון, יש לקבוע במקרה הנדון מתחמי ענישה נפרדים בגין כל פרק זמן שבו ביצע הנאשם את העבירות מושא כתב האישום המתוקן. בנוסף, הפנה בא כוח המאשימה לתסקיר שירות המבחן, ובפרט לטיפול שהנאשם לא השכיל להיתרם ממנו ולעובדה שהלה לא מקבל אחריות על מעשיו. עוד לדבריו, אין מקום במקרה הנדון להעניק משקל רב לעמדתה של המתלוננת, לא כל שכן, מקום בו עודנו נשקף מהנאשם סיכון להישנות התנהגות דומה בעתיד.

בהמשך, ולאחר שהפנה לפסיקה של בתי המשפט השונים, עתר בא כוח המאשימה להשית על הנאשם עונש מאסר שתקופתו לא תפחת מ-30 חודשים, ענישה צופה פני עתיד, התחייבות וקנס.

6. במסגרת הראיות לעונש מטעם ההגנה, העידה המתלוננת, ומסרה כי היא סולחת לנאשם ורוצה לתת לו הזדמנות לשוב לביתו ולהמשיך לנהל עימו מערכת חיים זוגית.

7. לגופם של הטענות לעונש, בא כוח הנאשם הפנה למאפייניו של הנאשם, ובכלל זה לעובדה כי הלה הודה במיוחס ובכך ייתר את הצורך בהעדתה של המתלוננת; לעברו הפלילי הנקי; לכך שלמעט מעורבותו זו בפלילים, הוא הקפיד לנהל אורח חיים נורמטיבי. בנוסף, ההגנה הפנתה לכך שהנאשם שירת שירות צבאי סדיר ובמילואים, למצבו הבריאותי (הוגשו מסמכים התומכים בטענות אלה, סומנו 1/ו-2/ו), ולעובדה כי הוא שוהה זה מכבר פרק זמן שאיננו מבוטל מאחורי סורג ובריח. עוד ובהמשך, נטען כי המתלוננת הינה אישה עצמאית המפרנסת את עצמה ואת משפחתה, כך שלא ניתן לומר כי במקרה זה עסקין בתסמונת "האישה המוכה". כמו כן, ההגנה הפנתה לאמור בתסקיר שירות המבחן, ובייחוד לכך שהנאשם שהה במשך כחמישה חודשים במרכז הטיפול "דיאלוג מחודש" ולעובדה כי בני הזוג מעוניינים בשיקום הקשר שלהם.



בסופם של טיעונים, ביקש בא כוח הנאשם לאבחן בין עניינו של הנאשם לבין ענינם של הנאשמים שנדונו בפסיקה שהוגשה מטעם המאשימה, ולאחר שהפנה לפסיקה מטעמו ולכך שתנאי ההייה במעצר קשים יותר מתנאי ההייה במאסר, עתר להסתפק בימי מעצרו של הנאשם ולא להשית עליו תקופה נוספת של עונש מאסר.

8. הנאשם אשר קיבל את "זכות המילה האחרונה", עמד על הקושי שבמעצר, התנצל על מעשיו, ביקש להביע צער וחרטה עליהם וטען כי ההליך הפלילי לא הטיב עם מצבו הבריאותי, שמלכתחילה איננו שפיר. בהמשך, הנאשם שב וביקש להתנצל בפני המתלוננת ומסר כי מעשיו לא יישנו עוד, וזאת בין היתר, בזכות ההליך הטיפולי שאותו הוא עבר.

דין והכרעה

9. בסימן א'1 לפרק ו' בחוק העונשין, אשר הוסף לחוק העונשין במסגרת תיקון מס' 113, נקבע **עקרון ההלימה** כעקרון המנחה בענישה. לאמור, ניתן משקל בכורה לשיקולי גמול, ונקבע כי בראש ובראשונה על העונש להלום את חומרת העבירה בנסיבותיה ואת מידת אשמו של הנאשם (ר' גם ע"פ 1523/10 **פלונת נ' מדינת ישראל**, (18.04.2012); וע"פ 452/14 **ניסים דבוש נ' מדינת ישראל**, (03.04.2014)).

בהתאם למתווה שהותווה על ידי המחוקק בתיקון 113 לחוק העונשין ופורש לאחר מכן בפסיקתו של בית המשפט העליון (ראו ע"פ 8641/12 **מוחמד סעד נ' מדינת ישראל**, (05.08.2013)), בעת גזירת העונש שומה על בית המשפט לנקוט בהליך תלת שלבי: תחילה, מקום בו מדובר בנאשם שהורשע בכמה עבירות, יש לקבוע אם הן מהוות "אירוע אחד" או כמה אירועים נפרדים; בשלב השני, וככל שייקבע כי מכלול מעשיו של הנאשם מהווה "אירוע אחד", יש לקבוע את מתחם העונש ההולם בגין אותו אירוע. לחילופין, אם ייקבע כי מעשיו של הנאשם מהווים כמה אירועים נפרדים, כי אז יש לקבוע מתחם עונש הולם נפרד בגין כל אירוע; בשלב השלישי, יגזור בית המשפט את עונשו של הנאשם בגדרי המתחם שנקבע או מחוצה לו, ככל שמתקיימים שיקולי שיקום או מנגד שיקולים של הגנה על שלום הציבור. מקום בו נקבעו כמה מתחמי ענישה נפרדים, בית המשפט יגזור את עונשו של הנאשם בגדרי כל מתחם ומתחם, תוך קביעת מידת החפיפה בין העונשים או הצטברותם. לחילופין, בית המשפט רשאי גם לגזור על הנאשם עונש כולל אחד.

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

10. מאחר שהנאשם הורשע בביצוע עבירות שנפרסו על פני פרק זמן ארוך, על בית המשפט לקבוע תחילה אם יש לראות במכלול מעשיו כ"אירוע אחד", כטענת ההגנה, או שמא יש לראות בכל מעשה כאירוע נפרד העומד בפני עצמו, כטענת המאשימה.

לדידי, הגם שחלף ביניהם פרק זמן ארוך ביותר, שוכנעתי כי מכלול מעשיו של הנאשם מהווים "אירוע אחד", כך שיש לקבוע בגינם מתחם עונש כולל. הדברים אמורים לנוכח מצוות המחוקק בסעיפים 40ג(א) ו-40ג(א) לחוק העונשין, ובשים לב ל"מבחן הקשר ההדוק" וליתר מבחני העזר אשר נקבעו לעניין זה בפסיקתו של בית המשפט העליון (ר' למשל, דעת הרוב בע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל**, (29.10.2014); וע"פ 1261/15 **יוסף דלאל נ' מדינת ישראל**, (03.09.2015)).

כך, **בעניין ג'אבר** שלעיל נקבע כי בית המשפט ילמד אודות גדריו של "אירוע" בהתאם לניסיון החיים, באופן בועבירות שיש ביניהן **קשר הדוק** יחשבו לאירוע אחד. עוד נקבע בפסיקה, כי המונח "אירוע" המצוי בסעיף 40ג לחוק העונשין הינו רחב יותר מהמונח "מעשה" הקבוע בסעיף 186 לחסד"פ, וכי באופן עקרוני "אירוע" אחד יכול לכלול גם "מספר



מעשים" (ראו למשל דעתם של כלל שופטי ההרכב **בעניין ג'אבר**; דברי כב' השופט ע' פוגלמן בע"פ 1605/13 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (27.08.2014); וע"פ 3164/14 **גיא פן נ' מדינת ישראל**, (29.06.2015)).

בעניינו, על אף שכאמור בין העבירות מפריד פרק זמן ניכר, עדיין מצאתי כי קיים ביניהן "קשר הדוק". שכן, העבירות בוצעו במסגרת אותו תא משפחתי, כנגד אותם בני משפחה, ותוך שקיימים קווי דמיון של ממש בהתנהגותו של הנאשם בכל אחד מהאירועים, והכוונה לאיומים שאותם הוא משמיע, לרכוש לו הוא גורם נזק, למעשי התקיפה שלו, וכיוצא באלה. למעשה, יש לראות במכלול מעשיו של הנאשם כמסכת אחת מתמשכת של ביצוע עבירות אלימות כנגד בני משפחתו. אשר על כן, לאור העובדה כי עסקינן במעשי אלימות בדרגות חומרה שפחות או יותר קרובות זו לזו, ושכוונת כלפי אותם הקורבנות, במסגרת אותו תא משפחתי, מצאתי כאמור כי מתקיים ביניהם קשר הדוק וכי ראייה בכל אחד מהם כאירוע נפרד שעומד בפני עצמו תהא מלאכותית במידה רבה (ראו והשוו בעניין זה לפסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע בתפ"ח (מחוזי באר שבע) 7848-04-10 **מדינת ישראל נ' קרלוס דלמה**, (28.07.2015), שם אמנם לצד עבירות אלימות דובר גם בעבירות מין שבוצעו בתוך המשפחה, אך הרציונל העומד מאחורי הדברים יפה גם לעניינו).

כאן גם יצוין, כי לא נעלמה מעיני העובדה כי בין העבירה הראשונה מבחינה כרונולוגית שביצע הנאשם לבין האחרונה, מפריד פרק זמן של למעלה משלוש שנים. ועדיין, אין באמור כדי לסתום את הגולל על האפשרות לקבוע כי מכלול מעשיו מהווים "אירוע אחד", וראו בעניין זה פסק דינו של בית המשפט העליון בע"פ 5668/13 **ערן מזרחי נ' מדינת ישראל**, (17.03.2016), שם נקבע כי יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד בגין שורה ארוכה של עבירות מרמה אשר נפרסו על פני פרק זמן של למעלה מחמש שנים.

זאת ועוד, גם חיי המעשה מלמדים כי במקרה הנדון יש לקבוע מתחם עונש כולל. שכן, עיון בפסיקתם של בתי המשפט השונים, מלמד כי מקום בו מדובר בנאשמים שהורשעו בביצוע עבירות של אלימות בתוך המשפחה, נקבעים בעניינם מתחמי ענישה כוללים בגין מכלול המעשים, אף אם אלו נפרסו על פני תקופות זמן ארוכות של כמה שנים. וראו בעניין זה, למשל, ע"פ (מחוזי באר שבע) 51803-05-15 **מדינת ישראל נ' פנחס דדון**, (20.09.2015) (פסק דין זה טרם פורסם במאגרים המשפטיים. לפסק דינו של בית משפט השלום, שנהפך בבית המשפט המחוזי, ראו ת"פ (שלום באר שבע) 54890-09-12 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (30.04.2015)); ת"פ (שלום ירושלים) 50699-08-15 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (06.04.2017); ת"פ (שלום ירושלים) 50037-06-16 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (05.12.2016); ות"פ (שלום עכו) 33479-05-12 **מדינת ישראל נ' ג'**, (09.04.2013).

לסיכום, בהינתן קביעתי לפיה קיים קשר הדוק בין מכלול מעשיו של הנאשם, בית המשפט יראה בהם כ"אירוע אחד" וייקבע מתחם עונש כולל. לצד האמור, וזאת חשוב לציין, בטרם קביעת מתחם העונש ההולם (וגזירת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם), בית המשפט יזהיר את עצמו שמא מעשה עבירה זה או אחר "יבלע" במכלול האירועים, כך שהנאשם לא יענש בגינו, וכל מעשה יזכה להתייחסות ראויה ונפרדת בעת הליך גזירת העונש (ראו והשוו דבריו של בית המשפט המחוזי בעפ"ג (מחוזי באר שבע) 39844-08-13 **מדינת ישראל נ' פאיז אבו רקייק**, (26.12.2013)).

11. כעת, ולגופו של עניין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת, והכול בהתאם לאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין.

12. לגופם של דברים, **הערכים החברתיים המוגנים** שנפגעו כתוצאה ממעשי האלימות הפיזית של הנאשם, הינם שמירה על שלמות גופם, שלום וביטחונם של בני משפחה, כאשר בדרך כלל מדובר בשמירה על החלשים מפני התעמרותם של החזקים. כך גם, לא זו בלבד שעבירות של אלימות במשפחה מבוצעות בדרך כלל בחדרי חדרים



רחוק מכול עין (בדיוק כמו במקרה הנדון), אלא שגם לא אחת נמנעים הקורבנות מלפנות לרשויות אכיפת החוק, הן בשל תלות רגשית או כלכלית בעבריו והן בשל הרצון לשמור על שלמות התא המשפחתי, מה שמקשה עוד יותר על גילויין של העבירות ועל העמדתם של העבריינים לדין. לא בכדי מצא המחוקק לקבוע כי העונש המרבי הקבוע לצדן של עבירות התקיפה יוכפל בשעה שהן מבוצעות כלפי בת זוג (ראו בעניין זה, למשל, דבריה של כב' השופטת א' פרוקצ'יה בע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל, (11.10.2007); ודבריו של כב' השופט י' עמית בע"פ 669/12 יוסף עמיאל נ' מדינת ישראל, (19.04.2012)).

הנאשם אמור היה להוות שותף ומקור של תמיכה עבור המתלוננת ומגנה של בתו. מצופה היה ממנו כי יעניק למתלוננת, ולא כל שכן לבתו הקטינה, אהבה, מגע רך והגנה. ומה רבה שאט הנפש והסלידה אותה מבקשת החברה להביע מקום בו קטין מותקף על ידי מי שאמור להיות מגנהו ובת זוג מותקפת על ידי מי שבחירה לקשור את חייה בחייו.

בעצם ביצוע עבירות האיומים, פגע הנאשם בערכים שנועדו להגן על שלווה נפשו של הפרט ועל חופש הפעולה שלו, זאת כאשר מעשה האיום נועד להניע אדם לבצע פעולה כלשהי בניגוד להסכמתו החופשית, או להניאו מפעולה אותה ביקש לבצע (ר' והשוו דבריו של כב' השופט א' גולדברג בע"פ 103/88 משה ליכטמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 379, 373 (1989)). בדומה לעבירות התקיפה, גם חומרתה של עבירת האיומים מקבלת משנה תוקף מקום בו היא מופנית כלפי בני משפחה (ראו והשוו: כב' השופט ס' ג'ובראן ברע"פ 6577/09 ניר צמח נ' מדינת ישראל, (20.08.2009)).

באשר לעבירת ההיזק לרכוש במזיד, הערך המוגן הניצב בבסיסה של עבירה זו הינו זכותו של הפרט ליהנות מהגנה מפני פגיעה והשחתה של קניינו, גם אם מדובר בקניין המצוי בבעלות משותפת.

13. לאור הנסיבות שנלוו לביצוע העבירות, כפי שאלה יפורטו בהמשך, ובשים לב לכמותן, מצאתי כי במקרה הנדון **מידת הפגיעה** בערכים המוגנים מצויה ברף הגבוה.

14. במסגרת בחינת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה**, תחילה אציין כי מ"מבט על" ומהסתכלות כללית על מכלול המעשים, עולה תמונה עגומה של השלטת אימה ופחד על ידי הנאשם במשך תקופה ארוכה ביותר על בני הבית. הנאשם עשה לעצמו לדרך לנהוג בבריונות ובאלימות כלפי המתלוננת ובתו, לעשות בהן כבשלו. והדברים באים לידי ביטוי בריבוי עבירות האלימות הפיזית, המילולית וכנגד רכוש, שביצע הנאשם כנגד המתלוננת. עוד הדברים מוצאים את ביטויים, למשל, בעובדה שבמשך יומיים שלמים, במהלך כל שעות הלילה, הנאשם נקט בהתנהגות שלוחת רסן וטרד את מנוחתן של המתלוננות, באמצעות כך שדפק על דלת חדרן, צעק וגידף, ולא הניח להן לישון. בכך, מעבר לפגיעות הפיזיות שהוא ביקש להסב להן, הנאשם אף ביקש לפגוע בשלוותן הנפשית, ולא בכדי, בסופו של יום ובשל חששה מהנאשם, נאלצה המתלוננת לנעול מפניו את דלת חדרה.

לא זו אף זו, אלא שעיון בכתב האישום המתוקן מעלה כי סעיפי האישום המיוחסים לנאשם עושים עימו חסד במידה רבה. שכן, לדוגמא, מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי הנאשם היזק לרכוש במזיד בשלוש הזדמנויות שונות (סעיפים 4, 7 ו- 13 בכתב האישום המתוקן), אך בסעיפי האישום יוחסו לו שתי עבירות בלבד של היזק לרכוש במזיד; מעובדות כתב האישום המתוקן עולה, כי באחת ההזדמנויות ניסה הנאשם לתקוף את המתלוננת (סעיף 8 בכתב האישום המתוקן), אולם בסעיפי האישום לא יוחסה לו עבירה של ניסיון תקיפה סתם; מעובדות כתב האישום המתוקן עולה, כי הנאשם תקף את המתלוננת וגרם לה לחבלה של ממש בשלוש הזדמנויות שונות (סעיפים 10, 12 ו- 14 בכתב האישום המתוקן). במעשה ניתוח הקערה ניתן לראות כעבירה של היזק לרכוש במזיד, ובעצם פגיעת הנתנים ברגלה של המתלוננת וגרימת החתכים ברגלה, יש לראות כתקיפה הגורמת חבלה של ממש), אולם בסעיפי האישום מיוחסות לנאשם שתי עבירות בלבד של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת זוג.



למותר לציון, כי בית המשפט יגזור את דינו של הנאשם אך ורק על סמך האישומים שבהם הוא הורשע, אולם ברי כי מכלול המעשים המתוארים בפרק העובדות צריך להילקח בחשבון, בין היתר, לצורך קביעת מתחם העונש ההולם.

ושוב, עצם ריבוי מעשי האלימות שביצע הנאשם, גיוונם, והעובדה שנפרסו על פני תקופה ארוכה ביותר, היא שבין היתר מלמדת אודות האווירה הקשה שהוא יצר בביתו, שממנה סבלו המתלוננת ובתו הקטינה. כאן גם יוער, כי כל העבירות בוצעו בין כתלי דירתן של המתלוננות, דירה שהייתה אמורה להיות ביתן מבצרן.

עוד במסגרת זו, נתתי דעתי לאופייה של האלימות אשר הפעיל הנאשם כלפי המתלוננות בהזדמנויות השונות. כידוע, עבירות התקיפה שבהן הורשע הנאשם יכולות לחול על מגוון רחב של מעשי אלימות ועל דרגות חומרה שונות של חבלות, וברי כי אין דין דחיפה כדין מהלומת אגרופ, ואין דין חבלה בדמות המטומה אחת כדין חבלות שעניין פצעים מדממים באזורים שונים בגוף. בענייננו, יש לראות בחומרה יתרה את המעשים המיוחסים לנאשם בסעיף 19 בכתב האישום המתוקן, שם נטען כי הוא הטיח את בתו הקטינה אל הקיר; את המעשים המיוחסים לו בסעיף 10 בכתב האישום המתוקן, שם נטען כי הכה באגרופו בשפתה של המתלוננת וגרם לה לחתך ולדימום בשיניים; את המעשים המיוחסים לנאשם בסעיפים 13-14 בכתב האישום המתוקן, שם נטען כי הנאשם ניפץ על הרצפה קערת זכוכית, שנתזיה פגעו ברגלה של המתלוננת וגרמו לה לחתך מדמם. במנעד החומרה של מעשי התקיפה והחבלות שיכולות להיכנס לגדירה של עבירות התקיפה שבהן הורשע הנאשם, המעשים והחבלות האמורים מצויים ברף חומרה גבוה. יתר מעשי התקיפה שביצע הנאשם, כפי שאלה מפורטים בכתב האישום המתוקן, נעים בין הרף הנמוך לרף הבינוני מבחינת חומרתם. עוד במסגרת זו, בית המשפט אף שוקל לחומרה את העובדה כי בשעת תקיפתה של הקטינה, זו הייתה כבת 13 בלבד.

כאן אף נתתי דעתי לטיבם של האיומים, שהיו ממוקדים וספציפיים, תוך שפעם אחר פעם הנאשם מאיים על המתלוננת והקטינה שהוא ירצח או ישרוף מי מהן. כמו כן, נתתי דעתי לנזק שגרם הנאשם לרכוש. אם כי, בנקודה אחרונה זו יצוין כי שוויו של הרכוש לא פורט בכתב האישום המתוקן, כך שאניח לזכותו כי אין המדובר בחפצים ששווים הכספי גבוה או בעלי ערך סנטימנטלי מיוחד.

זאת ועוד, אף מעבר לנזקים הפיזיים שגרם הנאשם למתלוננת, והכוונה לחתך ולדימום בשפתה וברגלה והסימנים הכחולים ברגלה, אף יש ליתן את הדעת לעוגמת הנפש שבנקל ניתן לשער שנגרמה למתלוננת, ותעיד אודות נזק זה העובדה כי המתלוננת נאלצה לפנות לקבלת סיוע מטעם גורמים מקצועיים במרכז למניעת אלימות במשפחה. מה גם, שחלק מהעבירות אשר הופנו כלפי המתלוננת, בוצעו בנוכחות הבת הקטינה, ויש לשער כי בכך העצים הנאשם את עגמת הנפש ותחושות הבושה שנגרמו למתלוננת, כמו גם לקטינה עצמה אשר נאלצה לצפות בנאשם שופך קפה רותח על בגדיה של אימה ומנתץ את הכוס על הארץ.

בהמשך לאמור, בית המשפט שוקל גם את הנזק הפוטנציאלי אשר היה טמון במעשיו של הנאשם, ובייחוד הדברים אמורים בשים לב לכך שבאחת ההזדמנויות הנאשם הטיח בקיר את הקטינה, שהייתה באותה עת כבת 13 בלבד, תוך שנדמה כי אך במזל לא נגרם לה כתוצאה מכך נזק כלשהו. כמו כן, אף כתוצאה ממכות האגרופ שהפליא הנאשם במתלוננת בשתי הזדמנויות שונות, עלול היה להיגרם למתלוננת נזק חמור מזה שנגרם לה בסופו של דבר, ודברים דומים צריכים להיאמר גם בכל הנוגע לשפיכת הקפה הרותח, כאשר ניתן להניח מה היה עלול לקרות אילו הקפה היה פוגע בגופה של המתלוננת ולא בבגדיה.

עוד ייאמר, כי הנאשם טען שהרקע לביצוע העבירות הינו בהדרדרות יחסיו עם המתלוננת שבאה, בין היתר, בעקבות הדרדרות במצבו הרפואי שהביאה להפסדים כלכליים ותעסוקתיים, ובניית ביתם החדש. יחד עם זאת, מכתב האישום המתוקן מצטיירת תמונה, לפיה לפחות בחלק מהמקרים דווקא חשדו של הנאשם כי המתלוננת מנהלת קשר עם אחר, הוא שהיווה את הסיבה להתגלעות הוויכוחים ביניהם, שבתורם הביאו לביצוע העבירות המיוחסות לנאשם.



לצד כל האמור, יש ליתן את הדעת לכך שלמעשיו של הנאשם לא קדם תכנון מוקדם (או למצער, אין כל אינדיקציה לכך), ולכך שנדמה שאלה בוצעו מתוך התפרצויות כעס ספונטניות. אם כי, בשים לב לריבויים של מעשי האלימות, נדמה כי מעשים "ספונטניים" אלה, הפכו לשגרה עבור הנאשם.

15. בכל הנוגע **למדיניות הענישה הנוהגת**, ייאמר כי מטבע הדברים, לא ניתן למצוא בפסיקה מקרה שהינו זהה או קרוב להיות זהה למקרה שנדון בפניי. שכן, גם כשמעיינים בפסקי הדין שבהם נדונו מעשי אלימות שבוצעו כלפי בני משפחה, לעולם יש שוני במספר העבירות שבוצעו, במשך הזמן שעל פניו הן נפרסו, בחומרת האלימות הפיזית שהופעלה, בחומרת החבלות שנגרמו, בחומרת האיומים שהושמעו, וכיוצא באלה. והרי שבכל הפרמטרים שצוינו לעיל, יש כדי להשליך ולהשפיע על מתחמי הענישה שנקבעו בכל מקרה ומקרה. אשר על כן, פסקי הדין שיוצגו להלן, יהוו קנה מידה בלבד למדיניות הענישה הנוהגת והראויה בתיק זה, והדברים יילמדו על דרך ההיקש.

על כל פנים, סקירת הפסיקה מלמדת כי במקרים שבהם דובר בנאשמים שהורשעו בביצוע מספר עבירות כנגד בנות זוגם וילדיהם (בדרך כלל לצד עבירות של איומים), **לרוב** נקבעו מתחמי ענישה שהרף התחתון שלהם הועמד על עונשי מאסר שאת אורכם ניתן למנות בחודשים, כאשר שוב יש לומר, כי הדברים משתנים בהתאם לכמות העבירות, חומרתן וייתר הנסיבות שנלוו לעבירות בכל מקרה ספציפי. אשר לעונשים שהושתו על הנאשמים במקרים השונים, אלו נעים על פני מנעד שבין מאסר למשך 6 חודשים, לריצוי בעבודות שירות, וזאת במקרים שהתקיימו בהם נסיבות חריגות לקולא, לבין עונשי מאסר לתקופות העולות על שנה אחת. גם בעניין זה, ברי כי עונשו של כל נאשם ונאשם הושפע מהנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות וממאפייניו האישיים, כגון גילו, קיומו או היעדרו של עבר פלילי, הבעת חרטה והכאה על חטא, ועוד. כדוגמא למנעד הענישה שלעיל, ראו למשל:

• ת"פ (שלום עכו) 33479-05-12 **מדינת ישראל נ' ג'**, (09.04.2013), שם דובר בנאשם, בעל עבר פלילי, אשר הורשע על יסוד הודאתו בריבוי עבירות של תקיפה סתם של בת זוג ובריבוי עבירות של תקיפה סתם של קטין ע"י אחראי. כמפורט בגזר הדין, הנאשם תקף מספר פעמים את המתלוננת בכך שהכה אותה בידיו ובעט בה. כמו כן, הנאשם נהג במהלך מספר שנים לתקוף את ילדיו הקטינים, לסטור להם ולהכותם באגרופים בגבם. נקבע כי במקרה הנדון ינוע מתחם העונש ההולם בין 12 ל- 24 חודשי מאסר בפועל. לבסוף הושת על הנאשם עונש של 18 חודשי מאסר בפועל. כמו כן, בית המשפט הפעיל מאסר מותנה אשר היה תלוי נגד הנאשם, חלק בחופף, כך שבסך הכול, נגזר עליו לרצות מאסר בפועל למשך 30 חודשים, וכל זאת לצד ענישה נלווית.

• ת"פ (שלום ירושלים) 50037-06-16 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (05.12.2016) - דובר בנאשם, בעל עבר פלילי, שהורשע על יסוד הודאתו בעבירה אחת של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לקטין בידי אחראי, בשתי עבירות של תקיפה סתם של בת זוג, בשתי עבירות של תקיפה סתם של קטין בידי אחראי ובעבירה אחת של היזק בזדון לפי סעיף 452 לחוק העונשין. מעשיו של הנאשם כללו, בין היתר, הכאת ילדיו, שבירה של טלוויזיה, זריקת חפצים עליהם, הטחה של רעייתו בארון, סטירות על פניה ובעיטה בבטנה של אחת מבנותיו. נקבע כי מתחם העונש ההולם במקרה הנדון ינוע בין 10 ל- 24 חודשי מאסר. על הנאשם הושת עונש של 13 חודשי מאסר ומאסר מותנה.

• ת"פ (שלום ירושלים) 11060-06-15 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (14.03.2017), שם דובר בנאשם שהורשע על יסוד הודאתו בריבוי עבירות של תקיפה סתם של בת זוג, תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש, ותקיפת קטין על ידי אחראי הגורמת חבלה של ממש. כפי שתואר בגזר הדין, הנאשם סטר לרעייתו מספר פעמים לאחר שזו שוחחה עם אדם אחר. בהזדמנות אחרת, בשל כך שהנאשם חשד שרעייתו בוגדת בו, הוא נעל את ילדיו בחדר והכה אותה באמצעות חגורה וכבל. כתוצאה מכך נגרמו למתלוננת סימנים בידה. לאחר מכן, כאשר הנאשם חזר לביתו, הוא שב והכה את המתלוננת. הנאשם חזר על מעשיו אלו במשך 3 ימים. בנוסף, במועד שאינו ידוע, לאחר שהנאשם סבר כי בנו, שהיה באותה העת כבן 3, נחטף, הוא כעס על בתו מ', שהייתה אותה



עת כבת 7, והכה אותה בחוזקה בירך באמצעות חגורה. כתוצאה מכך נגרם לאחרונה סימן אדום בירך. נקבע כי מתחם העונש ההולם במקרה הנדון נע בין מספר חודשי מאסר, אשר יכול וירוצו בעבודות שירות, לבין 18 חודשי מאסר בפועל. על הנאשם הושת עונש מאסר למשך 6 חודשים, לריצוי בעבודות שירות, לצד ענישה נלווית.

ת"פ (שלום ירושלים) 500-10-16 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (05.12.2016), שם דובר בנאשם שהורשע על יסוד הודאתו בכתב אישום מתוקן בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי בת זוג ובעבירה של תקיפה סתם של קטין על ידי אחראי, וזאת בגין בכך שבמשך מספר חודשים עובר להגשת כתב האישום, נהג הנאשם לשתות לשכרה, לקלל ולהכות את רעייתו ואת ילדיו. מכות אלה, התבטאו בנשיכות, סטירות, ועוד. נקבע כי מתחם העונש ההולם במקרה הנדון ינוע בין 8 ל- 20 חודשי מאסר. על הנאשם נגזר עונש של 9 חודשי מאסר ומאסר מותנה.

כן ראו: ת"פ (שלום טבריה) 39032-06-15 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (09.09.2015); ת"פ (שלום באר שבע) 19580-06-15 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (28.10.2015); ות"פ (שלום ירושלים) 59336-01-16 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (17.07.2016).

16. כאן גם יצוין, כי לא התעלמתי מהפסיקה שהוגשה מטעמים של הצדדים (יצוין כי המאשימה הפנתה, בין היתר, לרע"פ 3077/17, כאשר הכוונה בעצם לרע"פ 3077/16), אולם העיון בה נעשה תוך ביצוע האבחנות המתבקשות, ובשים לב, בין היתר, למספר העבירות שנדונו בכל מקרה, לחומרת האלימות שהופעלה, לחומרת החבלות שנגרמו, אם בכלל, וכולי. עוד יצוין, כי על ת"פ 6990-03-13, שאליה הפנתה ההגנה, הוגש ערעור לבית המשפט המחוזי, שנדחה (עפ"ג (מחוזי מרכז) 36108-11-14 **פ נ' מדינת ישראל**, 24.03.2015, טרם פורסם במאגרים המשפטיים).

אכן, נהיר לבית המשפט (ולא בכדי שני הצדדים בחרו להפנות, בין היתר, לפסקי דין של מותב זה) כי קיימים מקרים שבהם דובר בנסיבות מיוחדות או בנאשמים בעלי מאפיינים אישיים ייחודיים, שבהם הושתו עונשים החורגים, לכאן או לכאן, ממנעד הענישה שהוצג לעיל. כך גם ברי, כי כל צד יבקש להפנות את בית המשפט דווקא לאותם פסקי דין ספציפיים שמשרתים את האינטרס שלו. אולם, וזאת חשוב להדגיש, גם לאחר תיקון 113 הענישה נותרה אינדיווידואלית וכל מקרה צריך להיבחן לגופו, תוך שהבחינה כאמור תמיד צריכה להיעשות לגופן של העבירות והנסיבות הנלוות להן ולגופם של נאשמים, על כל מאפייניהם האישיים ונסיבותיהם הייחודיות (ראו והשוו ע"פ 433/89 **ג'ורג' אטיאס נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 170, (1989); ורע"פ 3173/09 **פראגין נ' מדינת ישראל**, (05.05.2009)). קביעת מתחמי הענישה והשתת העונשים בגדריהם לעולם לא יכולים להיעשות על סמך הכותרות של העבירות (ראו והשוו ע"פ 1323/13 **רן חסן נ' מדינת ישראל**, (05.06.2013); ורע"פ 4088/13 **אחמד בן שחדה הדרי נ' מדינת ישראל**, (11.06.2013)).

עוד יש להדגיש, כי בכל מקרה השיקול של "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ראו בעניין זה ע"פ 1903/13 **חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל**, (25.06.2013)).

17. כללם של דברים, לאחר שנתתי דעתי למכלול השיקולים המעוגנים בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, כפי שפורט לעיל, ובייחוד בשים לב לכמותן של העבירות שבוצעו על ידי הנאשם, לחומרת האלימות שהופעלה מצדו בחלק מהמקרים ולחבלות שנגרמו למתלוננת, **מצאתי לקבוע כי מתחם העונש ההולם במקרה הנדון ינוע בין 12 ל- 30 חודשי מאסר בפועל.**



ד. גזירת העונש המתאים לנאשם

18. לשם גזירת עונשו של הנאשם בגדרי מתחם העונש ההולם, כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, על בית המשפט לשקול את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כפי שאלו מפורטות בסעיף 40יא לחוק העונשין.

בעניין זה, נתתי דעתי לעובדה כי לנאשם עבר פלילי נקי, וכי זו הסתבכותו הראשונה עם החוק. יחד עם זאת, בשים לב לכמות העבירות שבוצעו על ידי הנאשם ולעובדה כי אלו נפרסו על פני פרק זמן ניכר, הרי שלא ניתן לומר כי המדובר במעידה חד פעמית שלו. עוד מצאתי להעיר, כי אדם שנוהג להכות ולאיים על בני משפחתו במשך פרק זמן כה ארוך, לא ניתן לראות בו כמי ש"מנהל אורח חיים נורמטיבי", כטענת ההגנה.

עוד במסגרת זו, בית המשפט שוקל את הנזק שעלול להיגרם לנאשם ככל שיושת עליו עונש מאסר, וזאת בשים לב לגילו, למצבו הבריאותי, ולעובדה כי טרם ריצה עונשי מאסר בעברו. בהמשך לאמור, ניתן לשקול את גילו של הנאשם גם כנסיבה בפני עצמה לקולא. כמו כן, נתתי דעתי למצבו הבריאותי של הנאשם. כפי הנלמד מהמסמך נ/2 שהוגש לעיוני, הנאשם לוקה בכמה וכמה בעיות בריאותיות ובית המשפט מביא זאת בחשבון (מטעמים של צנעת הפרט, לא אפרט במסגרת גזר הדין את כלל הבעיות שמהן סובל הנאשם). לצד האמור, יצוין כי הנאשם היה שרוי במצב בריאותי זה גם בעת ביצוע העבירות שבמוקד כתב האישום, מה שלא מנע ממנו לבצען.

עוד יש לתת את הדעת לפרק הזמן שחלף מעת ביצוע העבירות. אם כי, המשקל שיינתן לנסיבה זו לא יהיה גבוה. שכן, חלף פרק זמן ניכר מעת ביצוע העבירות הראשונות מבחינה כרונולוגית, אך משום שהמתלוננת לא התלוננה נגד הנאשם, והרי שאת זאת אין מקום לזקוף לזכותו.

בנוסף, שקלתי את מכלול נסיבות חייו של הנאשם - כפי שאלה נפרסו בתסקירי שירות המבחן ובטיעונים לעונש - אשר ייתכן כי הייתה להן השפעה על ביצוע העבירות. כן נתתי דעתי ליתר מאפייניו החיוביים של הנאשם ולתרומתו לחברה, שבאה לידי ביטוי במקרה הנדון בשירותו הצבאי, כפי שנלמד מהמסמך נ/1 שהוגש לעיוני.

כמו כן, שקלתי לקולא את העובדה כי הנאשם עצור זה מכבר תקופה שאיננה קצרה מאחורי סורג ובריח וכי שהה תקופה נוספת בקהילה הטיפולית תחת תנאים מגבילים. ברי כי הליכי המעצר אינם עונש או "מקדמה על חשבון העונש", אולם כאמור, יש להניח שהיה בכך כדי להדגיש עבור הנאשם את הפסול שבמעשיו, ואף ניתן לשקול זאת במסגרת סעיף 40יא(3) לחוק העונשין, לא כל שכן בשים לב לגילו ולמצבו הבריאותי.

עוד ולקולא, יש לשקול את העובדה כי הנאשם הודה במיוחס לו, מה שהביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר ואף חשוב מכך, ייתר את העדתן של המתלוננת ובתו. מנגד, ואת זאת בית המשפט רואה לחומרה, הודאתו זו אינה משקפת קבלת אחריות על המעשים או הכאה על חטא. אכן, בדיון הטיעונים לעונש ביקש הנאשם סליחה מהמתלוננת והבטיח כי מעשיו לא יישנו. אולם, נדמה כי במידה מסוימת דברים אלה נאמרו מהשפה אל החוץ ואך על מנת לזכות להקלה בעונש בלבד. מסקנתי זו מתעצבת ומתחזקת לנוכח האמור בתסקירי שירות המבחן, שם נמסר כי הנאשם מביע עמדה קורבנית באשר למצבו הנוכחי, שולל אלימות מתמשכת מצדו כלפי המתלוננת, טוען כי האחרונה מוסרת תיאור שאינו תואם את המציאות, ונמנע מלקבל אחריות על מעשיו. בשים לב לאלה, נדמה כי לא בכדי העריך שירות המבחן כי **עודנו קיים סיכון** להישנות התנהגות דומה בעתיד מצדו של הנאשם.

אכן, הנאשם הביע מוטיבציה להשתלב בהליך שיקומי-טיפולי, ואכן שולב באחד כזה. דא עקא, הנאשם לא השכיל להיתרם מהליך זה ודחה את היד אשר הושטה לו. שכן, וכפי שצוין זה מכבר, בהתנהגותו של הנאשם במסגרת הקהילה הטיפולית בלטו מאפיינים של קושי במודעות עצמית בכל הקשור להתנהלותו הכללית בעתות כעס, שימוש במנגנון סחיטה



רגשית על מנת לקבל הקלות מהצוות, מאפיינים ילדיים והתגוננות. בנוסף לאלה, אף התגלתה בעיה באמינותו של הנאשם. אכן, נמסר כי חלה התקדמות **מזערית** במצבו של הנאשם והלה גילה תובנות ראשוניות בפן זה. יחד עם זאת, עדיין גורמי הטיפול התרשמו כי ניכרה אצלו נטייה למזער החלקים הקשים באישיותו, קושי בקבלת ביקורת, חוסר אמון, קושי בקבלת אחריות על מעשיו, קושי לראות את האחר.

בהצטרף דברים אלה להתרשמותו של שירות המבחן מהנאשם, כפי שזו הוצגה קודם לכן, ובייחוד לאור העובדה כי הנאשם אינו מקבל אחריות על מעשיו ולנוכח הערכת שירות המבחן, לפיה נשקף מהנאשם סיכון להישנות התנהגות דומה בעתיד, הרי שאין מקום במקרה הנדון להעניק משקל נכבד, אם בכלל, לשיקול השיקום, ובוודאי שלא יכול להיות בכוחו של שיקול זה כדי להצדיק סטייה לקולא ממתחם העונש ההולם.

ודוק, מלכתחילה, שיקול השיקום (או היעדרו) צריך לקבל משנה תוקף מקום בו עסקין בעבירות אלימות שבוצעו כנגד בני משפחה. שיקול זה מתעצם אף יותר מקום בו בני הזוג מתכוונים לחזור ולהתגורר יחדיו, כך שהם נותרים ב"חיכוך" מתמיד. בנסיבות כגון דא, מקום בו הנאשם מצמצם מאחריותו ואינו מפנים עד תום את הפסול שבמעשיו, הרי שעודנו נותר החשש שמא יחזור ויפעל באלימות גם בעתיד, עת ייקלע לרגע של מחלוקת עם המתלוננת או בתו.

כמו כן, יצוין כי לא התעלמתי מעמדתה של המתלוננת בתיק, שאף העידה במסגרת הראיות לעונש מטעם ההגנה, ומבקשתה מבית המשפט להקל בעונשו. אכן, טובת המשפחה וטובתה של המתלוננת עומדת לנגד עיניו של בית המשפט, ובית המשפט יעניק לכך משקל בעת גזירת העונש. יחד עם זאת, יש לזכור כי על בית המשפט לשיקול ולהביא בחשבון לא את האינטרס האישי של המתלוננת בלבד, כי אם את מכלול האינטרסים והשיקולים הרלוונטיים לשאלת העונש. קל וחומר, מקום בו עדיין נשקף הימנו סיכון להישנות התנהגות אלימה בעתיד. עוד יש לזכור, כי בתיק מתלוננת נוספת, בתו של הנאשם, שעמדתה לא הובאה בפני בית המשפט.

19. בשולי הדברים יצוין, כי לא התעלמתי מהמלצתו של שירות המבחן להסתפק בימי מעצרו של הנאשם. יחד עם זאת, כפי הידוע המלצתו של שירות המבחן, כשמה כן היא - המלצה בלבד, ובכל הכבוד הראוי, בית המשפט אינו מחויב לה. כפי הידוע, ככלל, שוקל שירות המבחן ומביא בחשבון בעת גיבוש המלצתו בעיקר את האינטרס האישי של הנאשם. לעומתו, אמון בית המשפט על שקילת אינטרסים שונים ורחבים יותר, ושומה עליו להביא בחשבון אף את אינטרס הציבור בכללותו. לשירות המבחן תרומה חשובה ביותר להליך השיפוטי, אך המלצתו של שירות המבחן מבטאת פן אחד בלבד מתוך שיקולי הענישה שבית המשפט מחויב לשיקול (ראו והשוו, דבריו של כב' השופט (כתוארו אז) מ' שמגר בע"פ 344/81 **מדינת ישראל נ' שחר סגל**, פ"ד לה(4) 313, 318 (1981); בע"פ 1472/15 **שי שמש** (17.05.2015); בע"פ 7389/13 **נתן טייטלבוים נ' מדינת ישראל**, (17.12.2013); בע"פ 5212/13 **שמעון נ' מדינת ישראל**, (29.08.2013)).

מה גם שלגופו של עניין, אציין בזהירות הנדרשת, כי תסקיר שירות המבחן אשר הוגש בעניינו של הנאשם הינו אמביוולנטי במידת מה, ונדמה שההמלצה הסופית של השירות אינה הולמת את התרשמותו כפי שזו הובאה בגוף התסקירים. ברי כי בית המשפט אינו שם עצמו בנעליו של שירות המבחן, אולם לא נהיר כיצד שירות המבחן בא בהמלצה האמורה, חרף התרשמותו מכך שהנאשם לא מקבל אחריות על מעשיו, לא נתרם כראוי מההליך הטיפולי ועודנו נשקף ממנו סיכון להישנות התנהגות דומה בעתיד.

לא זו אף זו, אלא שחרף המלצתו הסופית של שירות המבחן, עיון בגופם של שני התסקירים דווקא הביא לחיזוק מסקנתי לפיה אין מקום במקרה הנדון להסתפק בימי מעצרו של הנאשם.

20. על פניו, איזון בין מכלול השיקולים שפורטו לעיל, היה צריך להביא את בית המשפט למסקנה לפיה יש לגזור את עונשו של הנאשם ברף הבינוני-תחתון של מתחם הענישה שקבעתי לעיל. יחד עם זאת, ובשים לב לעברו הפלילי



הנקי של הנאשם, למצבו הבריאותי וליתר נסיבותיו האישיות, מצאתי כי ניתן בזו הפעם לנהוג בו במידת הרחמים, ועל כן אשית עליו עונש ברף הנמוך של המתחם האמור. כמו כן, בשים לב לעונש המאסר שיושת עליו ולאורכו, אגזור על הנאשם קנס בסכום שביחס למעשיו הוא מתון.

לצד האמור, יובהר לנאשם כי ככל שישוב לסורו וינהג שוב פעם באלימות כלפי בני משפחתו, כי אז טוב שידע שלא יזכה להתחשבות נוספת מצדו של בית המשפט.

21. מכל המקובץ לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. **12 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו.**

ב. **מאסר מותנה למשך 8 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר הנאשם יעבור עבירת אלימות מסוג פשע.**

ג. **מאסר מותנה למשך 4 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר הנאשם יעבור עבירת אלימות מסוג עוון, לרבות עבירה של איומים או היזק לרכוש במזיד.**

ד. **קנס בסך 2,000 ₪.**

הקנס ישולם עד ליום 01/03/2018.

ה. **הנאשם יחתום על התחייבות כספית על סך 10,000 ₪ שלא לעבור כל עבירת אלימות, לרבות איומים והיזק לרכוש במזיד, וזאת לתקופה של שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר.**

אם לא תיחתם ההתחייבות תוך 7 ימים, ייאסר הנאשם למשך 10 ימים.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, י"ב תמוז תשע"ז, 6/7/2017, במעמד הצדדים.